

การจัดการเรียนรู้ภาษาจีนบนฐานวัฒนธรรมท้องถิ่น
สำหรับนักเรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองลำพูน

Local Culture-based Chinese Learning Management
for Students in Schools Affiliated with Lamphun Municipality

ธีรรา จันทรสุรีย์¹ | Teewara Chantarasuree¹

กิตติญา ตู่คำ² | Kittiya Tuikam²

อภิชาติ เลิศพินิจอมรกุล³ | Apichat Lertpinitamornkul³

บัณฑิตกาญจ ตั้งภากรณ์⁴ | Bunsikan Tangpakorn⁴

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) จัดทำหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ 3) ประเมินความพึงพอใจของนักเรียนหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 4-6 โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน (สังกัดเทศบาลเมืองลำพูน) จำนวน 50 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) หลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน 3) แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบที (T-Test for Dependent) ผลการวิจัยพบว่า 1) หลักสูตรอบรมภาษาจีน จัดทำขึ้นโดยใช้เทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ มีผลการประเมินค่าความเหมาะสมของหลักสูตรในภาพรวมโดยผู้เชี่ยวชาญ อยู่ในระดับ “เหมาะสมมาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 2) ผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ <0.05 3) ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ อยู่ในระดับ “พึงพอใจมาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน, หลักสูตรอบรมภาษาจีน, การจัดการเรียนรู้บนฐานวัฒนธรรมท้องถิ่น

¹อาจารย์ / คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาจีน / มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง / E-mail: teewara.zh@gmail.com

²อาจารย์ / คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาจีน / มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง / E-mail: thursdaythursday@gmail.com

³อาจารย์ / คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาจีน / มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง / E-mail: apichatlert19@gmail.com

⁴ผู้ช่วยศาสตราจารย์ / คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาจีน / มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง / E-mail: am_sikan@hotmail.com

*E-Mail ผู้ส่งบทความ : teewara.zh@gmail.com เบอร์โทรศัพท์ 080-8012051

Abstract

The objectives of this research were 1) to conduct Chinese language training courses using the local culture of Lamphun Province as a learning base, 2) to compare the proficiency of Chinese vocabulary and sentences of students before and after learning Chinese language using the local culture of Lamphun Province as a learning base, and 3) to assess students' satisfaction after learning Chinese language using the local culture of Lamphun Province as a learning base. The sampling group of the research study was 50 students in the upper elementary level in Grade 4-6 of Chamthewi Municipal School, Lamphun Province (Affiliated with Lamphun Municipality), by using the Purposive Selection method. The research instruments consisted of 1) Chinese language training courses using the local culture of Lamphun Province as a learning base, 2) Chinese learning management plan, 3) pre-testing and post-testing, and 4) satisfaction questionnaire. Statistics used in data analysis included percentage, mean, standard deviation, and T-Test for Dependent. The findings were as follows: 1) Chinese language training course prepared by using Lamphun's Hundred Thousand Lanterns Festival as a learning base had the overall assessment result of the suitability of the course by experts at the "very appropriate" level with the mean of 4.46. 2) Regarding the proficiency of Chinese vocabulary and sentences of students before and after learning Chinese language using the local culture of Lamphun Province as a learning base, the Chinese proficiency after learning was statistically significantly higher than before learning at the level of <0.05 . 3) The assessment of students' satisfaction after learning Chinese using the local culture of Lamphun Province as a learning base was at the "Very satisfied" level with the mean of 4.45.

Keywords: Chinese Language Learning Management, Chinese Language Training Course, Local Culture-Based Learning Management

บทนำ

การศึกษาเป็นพื้นฐานหลักที่สำคัญในการพัฒนาคนในสังคมให้มีคุณภาพ ศักยภาพ รวมถึงความรู้ที่หลากหลาย จึงเป็นแรงที่ช่วยขับเคลื่อนในการพัฒนาสังคม เมือง ประเทศชาติให้เดินหน้าได้ ดังนั้นการจัดการศึกษาที่ดีควรเป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้คนได้พัฒนาอย่างสมบูรณ์และเต็มศักยภาพ สามารถเรียนรู้และดำรงชีวิตได้อย่างอิสระ บนพื้นฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของตนเอง การจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องมุ่งเน้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ปฏิบัติ ทั้งในบริเวณโรงเรียนและนอกบริเวณโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้จากประสบการณ์จริง สามารถตระหนักรู้ได้ด้วยตนเอง (วิทยาลัยช่างศิลปสุพรรณบุรี, 2556) ดังนั้น “ชุมชนท้องถิ่น” จึงถือเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญยิ่งต่อคนในพื้นที่ทุกๆ ช่วงวัย การศึกษาองค์ความรู้จากชุมชนท้องถิ่นทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยตรง เรียนรู้ได้ตลอดเวลา เรียนรู้จากสภาพที่เป็นจริงของสิ่งต่างๆ ในชุมชนท้องถิ่น ที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ หรือมนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น อาทิ สภาพภูมิประเทศ ทรัพยากร สิ่งแวดล้อม ประวัติความเป็นมา ศิลปะ ประเพณี วัฒนธรรม ภูมิปัญญา สิ่งก่อสร้าง สถาปัตยกรรม เป็นต้น ดังนั้น การเรียนศึกษาเรียนรู้จากชุมชนท้องถิ่น จึงเป็นกระบวนการหนึ่งในการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและความจำเป็นยิ่งต่อการดำรงชีวิตเนื่องจากภาษาต่างประเทศ ถือเป็นอีกหนึ่งเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ รวมถึงการสร้าง ความเข้าใจในวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก “ภาษาจีน หรือภาษาจีนกลาง” (Mandarin Chinese) เป็นภาษาต่างประเทศที่สองที่คนทั่วโลกใช้กันอย่างแพร่หลายรองจากภาษาอังกฤษ เนื่องจากสาธารณรัฐประชาชนจีน (People’s Republic of China) เป็นประเทศที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจที่สูงและรวดเร็ว และมีการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ซึ่งมีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจโลกในด้านการลงทุน อีกทั้งยังเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมอาเซียน+3 ส่งผลต่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคโดยเฉพาะในเขตทะเลจีนใต้ ซึ่งหนึ่งในด้านความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ ความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว โดยมีกลไกหลัก “M-ATM+3” (ASEAN Plus Three Tourism Ministers) เพื่อมุ่งส่งเสริมศักยภาพของบุคลากร การตลาดร่วม และการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ (กองความสัมพันธ์กับคู่เจรจาและองค์กรระหว่างประเทศ กรมอาเซียน, 2560) จากสถิตินักท่องเที่ยวจีนที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยช่วงปี พ.ศ. 2564 จำนวน 13,043 คน และปี พ.ศ. 2565 จำนวน 273,567 คน มีแนวโน้มของนักท่องเที่ยวจีนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 1,997.42 คน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 23 มกราคม 2566) ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าประเทศจีนกำลังเข้ามามีบทบาทที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นอย่างมาก ส่งผลให้ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เนื่องจากภาษาจีนได้เข้ามามีบทบาทต่อตลาดแรงงานของประเทศไทยในทุกๆระดับ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การติดต่อธุรกิจค้าขาย หรือการร่วมลงทุนกับนักธุรกิจชาวจีน จึงทำให้มีความต้องการบุคลากรที่มีความรู้ในด้านภาษาจีนเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นการมีทักษะทางภาษาจีนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งในโลกปัจจุบัน

จังหวัดลำพูน หรืออาณาจักรหริภุญชัย ซึ่งในอดีตเป็นราชธานีแห่งแรกและเป็นนครที่มีประวัติศาสตร์รุ่งเรืองและเก่าแก่ที่สุดในภาคเหนือ ทำให้จังหวัดลำพูนเป็นเมืองเป้าหมายกลุ่มที่หนึ่ง ที่ต้องดำเนินการบริหารจัดการให้เป็นแหล่งมรดกทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของประเทศ จึงมีการจัดทำแผนแม่บทและผังแม่บท

การอนุรักษ์และพัฒนาบริเวณเมืองเก่าลำพูน เพื่อผลักดันไปสู่ความเป็นเมืองเก่ามีชีวิต เมืองประวัติศาสตร์ เมืองศิลปวัฒนธรรม และเป็นเมืองที่น่าอยู่ (สำนักงานนโยบายและทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2553) จากความสำคัญข้างต้นเห็นได้ว่าจังหวัดลำพูนเป็นเมืองแห่งวัฒนธรรม เป็นแหล่งสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี โบราณสถาน โบราณวัตถุและสถาปัตยกรรมที่โดดเด่นไว้มากมาย ซึ่งถือเป็นแหล่งการเรียนรู้ท้องถิ่นที่สำคัญยิ่งในเขตภาคเหนือ สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของจังหวัดลำพูน ว่าด้วย “ลำพูนเมืองเศรษฐกิจสร้างสรรค์ บนความพอเพียง” ในพันธกิจประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 “เมืองแห่งวัฒนธรรมอัตลักษณ์วิถีและท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์” (Lamphun Smart Heritage City) คือ การมุ่งสืบสานต่อยอดการพัฒนาอัตลักษณ์วิถี บนฐานวัฒนธรรม ภูมิปัญญาสร้างสรรค์ เสริมสร้างศักยภาพเชื่อมโยงระบบและกลไกการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากสู่อัตลักษณ์การท่องเที่ยว (จังหวัดลำพูน, 15 ตุลาคม 2562) นอกจากนี้ จังหวัดลำพูนยังได้มีการขับเคลื่อนประเด็นยุทธศาสตร์ “เมืองแห่งความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” โดยมุ่งเสริมสร้างคุณภาพชีวิต สุขภาพ และการศึกษาของประชาชน และหากกล่าวถึงการศึกษาในปัจจุบัน การมีทักษะทางภาษาต่างประเทศที่สามถือเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะภาษาจีนเป็นหนึ่งในภาษาต่างประเทศที่ถูกบรรจุในหลักสูตรการเรียนรู้ ซึ่งสถานศึกษาหลายแห่งในจังหวัดลำพูนทั้งภาครัฐและเอกชนได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีนให้แก่นักเรียน อีกทั้งในส่วน of จังหวัดลำพูนยังได้มีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีความรู้ ความสามารถในการด้านภาษาจีน โดยมีองค์การบริหารส่วนจังหวัดลำพูน เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีแนวนโยบายในการส่งเสริมและพัฒนาการให้มีความรู้ด้านการศึกษาและวัฒนธรรม เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งได้มีการดำเนินกิจกรรมโครงการที่ส่งเสริมและพัฒนาความรู้ ศักยภาพด้านภาษาจีนให้แก่ นักเรียน บุคลากรทางการศึกษา และประชาชนในจังหวัดลำพูนมาโดยตลอด อาทิ โครงการแลกเปลี่ยนภาษาและวัฒนธรรมไทย-จีน โครงการแสดงผลงานและการแข่งขันทักษะวิชาการด้านภาษาและวัฒนธรรมไทย-จีน “อบจ.ลำพูน นิทัศน์” รวมถึงการมอบทุนการศึกษาเพื่อศึกษาต่อ ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน ให้แก่นักเรียนในจังหวัดลำพูน (องค์การบริหารส่วนจังหวัดลำพูน, 26 ธันวาคม 2565) จึงเห็นได้ว่าภาษาจีนเป็นอีกหนึ่งในภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในด้านการศึกษาของจังหวัดลำพูน

เพื่อเป็นการเสริมสร้างประสิทธิภาพยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดลำพูน “เมืองแห่งวัฒนธรรมอัตลักษณ์วิถีและท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์” (Lamphun Smart Heritage City) และตอบสนองแนวนโยบายในการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ ศักยภาพด้านภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ให้แก่ประชาชนในพื้นที่จังหวัดลำพูนนั้น คณะผู้วิจัยจึงได้ดำเนินโครงการวิจัยด้านการศึกษาเรียนรู้บนฐานวัฒนธรรมท้องถิ่นขึ้น เพื่อเสริมสร้างและพัฒนาคนให้มีความรู้ ความสามารถ และศักยภาพ โดยใช้แหล่งการเรียนรู้ คือ วัฒนธรรมในพื้นที่เมืองเก่าลำพูน ผสมเข้ากับทักษะภาษาจีน กลายเป็นแผนพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ที่ใช้แหล่งการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ ภายใต้โครงการวิจัย “การจัดการเรียนรู้ภาษาจีนบนฐานวัฒนธรรมท้องถิ่นสำหรับนักเรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองลำพูน” โดยมีกลุ่มคนช่วงวัยเรียนในพื้นที่ คือ นักเรียนช่วงชั้นประถมศึกษาเป็นผู้ศึกษาเรียนรู้ ผ่านหลักทฤษฎี Community Based Learning (CBL) คือ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ ที่เน้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติงานจากสถานการณ์จริงของชุมชน หรือการเรียนรู้จากชุมชน เช่น การไปศึกษาเรื่องประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การทำมาหากิน หัตถกรรมจากบุคคลและองค์กรในชุมชนนอกเหนือไปจากการเรียนในห้องเรียน (วิทยากร เชียงกุล, 2550) และถือเป็นการ

พัฒนาตามแนวทาง “Smart Education” การจัดการศึกษาเป็นการสร้างสังคมให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ คือ การเรียนรู้ของผู้เรียนโดยศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นที่เหมาะสมกับความต้องการ ความสนใจ และความตระหนักท้องถิ่น มีใจที่จะอนุรักษ์ บำรุงรักษาฟื้นฟู ปกป้อง คุ้มครอง พิทักษ์ส่งเสริม สนับสนุน ช่วยเหลือ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่และปลูกจิตสำนึก เรียนรู้ด้วยวิธีการผ่านผู้รู้ สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ แหล่งการเรียนรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และจากองค์ความรู้ต่างๆ (พยุ่ง ใบแย้ม, พนม พงษ์ไพบูลย์, และ กรณีย์พล วิวรรณมงคล, 2558) มิติสำคัญของการจัดการศึกษา โดยส่งเสริมการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นเป็นแหล่งการเรียนรู้ นั้น เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถพัฒนาคุณภาพผู้เรียนได้อย่างดีเยี่ยม และเป็นแรงขับเคลื่อนในการพัฒนาสังคมให้มีความก้าวหน้าในด้านการศึกษาและความเป็นอยู่ของชนในท้องถิ่นได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อจัดทำหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้
3. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้

วิธีการวิจัย

โครงการวิจัย “การจัดการเรียนรู้ภาษาจีนบนฐานวัฒนธรรมท้องถิ่น สำหรับนักเรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองลำพูน” เป็นการวิจัยแบบพัฒนา (Research and Development) ซึ่งใช้หลักทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ Community Based Learning (CBL) โดยใช้เทศบาลแขวนโคมนแสนดวงของจังหวัดลำพูน เป็นฐานการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคให้นักเรียน ซึ่งมีรูปแบบการศึกษาทดลองแบบกลุ่มเดียววัด 2 ครั้ง (The One Group Pre-test Post-test Design) และมีการดำเนินวิธีการวิจัย ดังนี้

ประชากรตัวอย่าง

กลุ่มประชากร ได้แก่ นักเรียนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 4-6 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองลำพูน จำนวน 4 โรงเรียน จำนวน 430 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 4-6 โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จ.ลำพูน (สังกัดเทศบาลเมืองลำพูน) จำนวน 50 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยกำหนดคุณลักษณะ ดังนี้

1. เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีที่ 4-6 โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน
2. เป็นนักเรียนที่เคยศึกษาภาษาจีนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ชั้นปีที่ 1-3
3. เป็นนักเรียนที่มีความสนใจพัฒนาความรู้ด้านภาษาจีน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างวิจัย ที่คณะผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น ซึ่งหลักสูตรอบรมภาษาจีนฯ ได้ใช้เนื้อหาเทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูนเป็นเนื้อหาสาระการเรียนรู้หลัก และมีระยะเวลาการอบรมของหลักสูตร เป็นระยะเวลา 1 เดือน แบ่งเป็นสัปดาห์ละ 2 วัน (วันละ 60 นาที) รวม 480 นาที

2. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ จำนวน 4 บทเรียน (8 หน่วยการเรียนรู้/ชั่วโมง) ซึ่งเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่บูรณาการเนื้อหาสาระของเทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูน แบ่งเป็น บทที่ 1 ประวัติความเป็นมาของเทศกาลแขวนโคมแสนดวง (2 หน่วยการเรียนรู้/ชั่วโมง) บทที่ 2 คำศัพท์และบทสนทนาภาษาจีนเบื้องต้นที่เกี่ยวกับเทศกาลแขวนโคมแสนดวง (2 หน่วยการเรียนรู้/ชั่วโมง) บทที่ 3 การประดิษฐ์โคมล้านนา (2 หน่วยการเรียนรู้/ชั่วโมง) และบทที่ 4 มัคคุเทศก์น้อยนำเที่ยวเทศกาลแขวนโคมแสนดวง (2 หน่วยการเรียนรู้/ชั่วโมง)

3. แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน เพื่อนำไปใช้วัดผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยค สำหรับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการอบรม โดยเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ เป็นรูปแบบการประเมินความพึงพอใจ 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ แบ่งเนื้อหาคำถามเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้ภาษาจีน 2) ด้านการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ และ 3) ด้านการจัดหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้

การสร้างและหาค่าคุณภาพเครื่องมือ

1. หลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้

1.1 สืบค้นข้อมูลจากเอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมา ความสำคัญของเทศกาลแขวนโคมแสนดวง จังหวัดลำพูน

1.2 ลงพื้นที่ ณ วัดพระธาตุหริภุญชัยวรมหาวิหาร และลานอนุสาวรีย์พระนางจามเทวี จังหวัดลำพูน เพื่อการศึกษา เก็บข้อมูล และสัมภาษณ์คนในพื้นที่ เกี่ยวกับการประดิษฐ์โคมแสนดวง วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการประดิษฐ์ รวมถึงขั้นตอนพิธีการแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูน

1.3 นำข้อมูลมาสังเคราะห์และสรุปเป็นข้อมูลเนื้อหา “เทศกาลแขวนโคมแสนดวง” ภาคภาษาไทยและภาษาจีน พร้อมเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในด้านการเรียบเรียง การแปลเป็นภาษาจีน และดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

1.4 ศึกษาข้อมูลจากเอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหลักสูตร/หลักสูตรอบรมโดยใช้ชุมชนหรือวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นฐานการเรียนรู้

1.5 ลงพื้นที่ ณ โรงเรียนเทศบาลจามเทวี เพื่อศึกษาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียน สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 4-6

1.6 นำข้อมูลเนื้อหา “เทศกาลแขวนโคมแสนดวง” และข้อมูลหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน มาจัดทำหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ โดยมีโครงสร้าง 10 องค์ประกอบ ดังนี้

- 1.6.1 ระบุความจำเป็น สาเหตุ หรือปัญหา
- 1.6.2 กำหนดชื่อหลักสูตรฝึกอบรม
- 1.6.3 กำหนดวัตถุประสงค์หลักสูตรฝึกอบรม
- 1.6.4 กำหนดกลุ่มเป้าหมาย
- 1.6.5 กำหนดหัวข้อวิชา/หน่วยการเรียนรู้ย่อย
- 1.6.6 กำหนดวัตถุประสงค์หัวข้อวิชา/หน่วยการเรียนรู้ย่อย
- 1.6.7 กำหนดกิจกรรม วิธีการหรือเทคนิค
- 1.6.8 กำหนดสื่อและอุปกรณ์
- 1.6.9 กำหนดวิธีการวัดและประเมินผล
- 1.6.10 กำหนดระยะเวลาหลักสูตรฝึกอบรม

1.7 นำหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมภาษาจีนฯ โดยใช้แบบประเมินมาตราส่วน 5 ระดับ คือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย และเหมาะสมน้อยที่สุด โดยมุ่งตรวจสอบใน 7 ประเด็น ดังนี้

- 1.7.1 ความเหมาะสมของหลักสูตร
- 1.7.2 หลักการของหลักสูตร
- 1.7.3 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
- 1.7.4 โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร
- 1.7.5 กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 1.7.6 สื่อและแหล่งการเรียนรู้
- 1.7.7 การวัดและประเมินผล

การพิจารณาความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ โดยการนำคำตอบของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมาให้ค่าน้ำหนักเป็นคะแนน ดังนี้

- คะแนน 5 คือ เหมาะสมมากที่สุด
- คะแนน 4 คือ เหมาะสมมาก
- คะแนน 3 คือ เหมาะสมปานกลาง
- คะแนน 2 คือ เหมาะสมน้อย
- คะแนน 1 คือ เหมาะสมน้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยน้ำหนักของคะแนน โดยเทียบเป็นระดับคะแนนเฉลี่ย 5 ระดับ ตามเกณฑ์ของเบสต์ (Best, 1981) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

โดยค่าความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ จะต้องมียุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเฉลี่ยรวม อยู่ที่ 3.50 (มีความเหมาะสมมาก) ขึ้นไป

1.8 ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรอบรมภาษาจีนฯ ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจึงนำไปใช้อบรมกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

2. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้

2.1 ศึกษาข้อมูล แนวทางการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ประยุกต์ใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นฐานการเรียนรู้ จากแผนการจัดการเรียนรู้ต่างๆ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 ลงพื้นที่ ณ โรงเรียนเทศบาลจามเทวี เพื่อศึกษาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียน สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 4-6

2.3 ดำเนินการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้

2.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วความถูกต้อง (Index of Item Object Congruence: IOC) โดยค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้องของแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละข้อประเด็นการประเมินจะต้องมีค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้องอยู่ที่ 0.5 ขึ้นไป

ผลการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 (ผ่านเกณฑ์การประเมิน) ในส่วนข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ ได้เสนอให้ตรวจสอบคำถูก-ผิดของเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้

2.5 ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจึงนำไปใช้จัดการเรียนรู้ในหลักสูตรอบรมภาษาจีนฯ กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน

3.1 วิเคราะห์เนื้อหาสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นฐานการเรียนรู้ และกำหนดวัตถุประสงค์ของการวัดผลสัมฤทธิ์

3.2 จัดทำแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน (เป็นชุดเดียวกัน) โดยแบบทดสอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ เพื่อประเมินความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวกับเทศกาลแฉวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูน

3.3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วความถูกต้อง (Index of Item Object Congruence: IOC) โดยค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้องของแบบทดสอบในแต่ละข้อประเด็นการประเมินจะต้องมีค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้องอยู่ที่ 0.5 ขึ้นไป

ผลการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้อง (IOC) ของแบบทดสอบที่สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 (ผ่านเกณฑ์การประเมิน) ในส่วนข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ ได้เสนอให้ตรวจสอบคำถูก-ผิดของเนื้อหาคำศัพท์ภาษาจีนที่ใช้ตัวอักษรผิดไปจากความหมาย รวมถึงปรับการใช้ภาษาไทยในส่วนของข้อคำถามให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียน

3.4 ดำเนินการปรับแก้ไขตามขอเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 15 คน โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน (ไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างการวิจัย) คัดเลือกแบบสุ่ม (Random Sampling) เพื่อหาค่าความยาก-ง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ โดยแบบทดสอบในแต่ละข้อจะต้องมีค่าความยาก-ง่าย (p) อยู่ที่ 0.2-0.8 และจะต้องมีค่าและค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ที่ 0.2 ขึ้นไป แบบทดสอบข้อนั้นถึงจะนำไปใช้ได้

ผลการตรวจสอบค่าความยาก-ง่าย (p) ของแบบทดสอบที่สร้างขึ้น จำนวน 40 ข้อ มีจำนวนข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์ ทั้งหมด 20 ข้อ ซึ่งมีค่าความยาก-ง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.4-0.8 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.3-0.4

3.5 นำแบบทดสอบที่ผ่านการหาค่าความยาก-ง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) มาดำเนินการตรวจสอบหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson ซึ่งจะต้องมีค่าความเชื่อมั่น อยู่ที่ 0.70 ขึ้นไป

ผลการตรวจสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 มีค่าความเชื่อมั่น อยู่ที่ 0.82 (ผ่านเกณฑ์)

3.6 นำแบบทดสอบไปใช้วัดผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยค (ก่อนเรียน-หลังเรียน) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้

4.1 ศึกษาข้อมูลแนวทางการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นฐาน

4.2 วางโครงสร้างข้อคำถามความพึงพอใจ โดยให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้

4.3 ดำเนินการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 15 ข้อ แบ่งเนื้อหาคำถามเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้ภาษาจีน 2) ด้านการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ และ 3) ด้านการจัดหลักสูตรอบรมภาษาจีน โดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ โดยออกแบบสอบถามความพึงพอใจชนิดมาตราส่วน 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

การตั้งเกณฑ์ในการพิจารณาระดับความพึงพอใจ มีดังนี้

คะแนน 5 คือ มากที่สุด

คะแนน 4 คือ มาก

คะแนน 3 คือ ปานกลาง

คะแนน 2 คือ น้อย

คะแนน 1 คือ น้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยน้ำหนักของคะแนน โดยเทียบเป็นระดับคะแนนเฉลี่ย 5 ระดับ ตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง พึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

4.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วความถูกต้อง (Index of Item Object Congruence: IOC) โดยค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้องของประเด็นข้อคำถามความพึงพอใจในแต่ละข้อประเด็นการประเมินจะต้องมีค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้องอยู่ที่ 0.5 ขึ้นไป

ผลการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้น จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้อง (IOC) ทุกข้ออยู่ที่ 1.00 (ผ่านเกณฑ์การประเมิน)

4.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปใช้สำรวจกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำข้อมูลจากการลงพื้นที่ ผ่านการสอบถามและปฏิบัติ ณ วัดพระธาตุหริภุญชัยวรมหาวิหาร และลานอนุสาวรีย์พระนางจามเทวี จังหวัดลำพูน มาดำเนินการสังเคราะห์เป็นข้อมูลเทศบาลแขวนโคมแสนดวง ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาประวัติความเป็นมา ความสำคัญของเทศบาล วิธีการประดิษฐ์โคมล้านนา และวิธีการแขวนโคมแสนดวงในเทศกาล จากนั้นดำเนินการแปลข้อมูลเป็นภาษาจีน พร้อมเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไข

2. นำข้อมูลจากการลงพื้นที่ ผ่านการประชุมและสัมภาษณ์ ณ โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน ข้อมูลจากการศึกษาเกี่ยวกับการสร้างหลักสูตรฝึกอบรม และข้อมูลเทศบาลแขวนโคมแสนดวง มาดำเนินการจัดทำหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ ควบคู่กับจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในหลักสูตรอบรมภาษาจีนฯ และหาความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมภาษาจีนฯ ค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ดำเนินการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรอบรมภาษาจีนฯ รวมถึงแผนการจัดการเรียนรู้ ให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

3. นำแบบทดสอบก่อนเรียน ดำเนินการทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน จำนวน 50 คน แบบทดสอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ รวม 20 คะแนน

4. ดำเนินการจัดหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ ซึ่งมีระยะเวลาการจัดอบรม เป็นระยะเวลา 1 เดือน (4 สัปดาห์) แบ่งเป็นสัปดาห์ละ 2 วัน/วันละ 60 นาที รวมเป็น 480 นาที โดยคณะผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการอบรมให้ความรู้แก่นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน จำนวน 50 คน

5. นำแบบทดสอบหลังเรียน ดำเนินการทดสอบผลสัมฤทธิ์ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยค (เกี่ยวกับเทศบาลแขวนโคมแสนดวง จังหวัดลำพูน) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน จำนวน 50 คน โดยใช้แบบทดสอบเป็นชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน จากนั้นนำผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนมาดำเนินการตรวจให้คะแนนและวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

6. นำแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจสำหรับนักเรียนหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ ดำเนินการวัดความพึงพอใจกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน จำนวน 50 คน โดยแบบสอบถามความพึงพอใจ มีจำนวน 15 ข้อ ใช้รูปแบบการประเมินความพึงพอใจ 5 ระดับ จากนั้นนำผลประเมินความพึงพอใจมาวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ผลข้อมูล

1. การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อหลักสูตรอบรมภาษาจีนฯ แล้วนำผลการประเมินมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องและความถูกต้อง (Index of Item Object Congruence: IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งต้องมีค่าคำนวณตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปจึงถือว่ามีความสอดคล้อง

2. การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบทดสอบก่อน-หลังเรียน โดยการนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 15 คน โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน (ไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างการวิจัย) คัดเลือกแบบสุ่ม (Random Sampling) เพื่อหาค่าความยาก-ง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ โดยแบบทดสอบในแต่ละข้อจะต้องมีค่าความยาก-ง่าย (p) อยู่ที่ 0.2-0.8 และจะต้องมีค่าและค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ที่ 0.2 ขึ้นไป แบบทดสอบข้อนั้นถึงจะนำไปใช้ได้ จากนั้นนำแบบทดสอบที่ผ่านการหาค่าความยาก-ง่าย (p) และค่าอำนาจ

จำแนก (r) มาดำเนินการตรวจสอบหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson ซึ่งจะต้องมีค่าความเชื่อมั่น อยู่ที่ 0.70 ขึ้นไป

3. การวิเคราะห์ผลประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ โดยนำค่าระดับที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มาหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (X) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลค่าระดับความเหมาะสม โดยใช้เกณฑ์ประเมินค่าความเหมาะสม เทียบเป็นระดับคะแนนเฉลี่ย 5 ระดับ ตามเกณฑ์ของเบสต์ (Best, 1981) ค่าความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมภาษาจีนฯ จะต้องมีความเหมาะสมเฉลี่ยรวม อยู่ที่ 2.51-3.50 (มีความเหมาะสม) ขึ้นไป

4. การวิเคราะห์ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ โดยนำค่าระดับประเมินความพึงพอใจ มาหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (X) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลค่าระดับความพึงพอใจ โดยใช้เกณฑ์ประเมินค่าความพึงพอใจ เทียบเป็นระดับคะแนนเฉลี่ย 5 ระดับ ตามเกณฑ์ของเบสต์ (Best, 1981)

5. การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ (รวม 20 คะแนน) จากนั้นนำผลคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน มาหาค่าเฉลี่ย (X) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และดำเนินการหาค่าทดสอบที (T-Test for Dependent)

ผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ ดังนี้

1. การจัดทำหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้

หลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ จัดทำขึ้นโดยใช้หลักทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ Community Based Learning (CBL) ซึ่งได้นำเทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูนมาใช้เป็นสาระการเรียนรู้ โดยแบ่งเป็น 4 บทเรียน (8 หน่วยการเรียนรู้/ชั่วโมง) ได้แก่ บทที่ 1 ประวัติความเป็นมาของเทศกาลแขวนโคมแสนดวง บทที่ 2 คำศัพท์และบทสนทนาภาษาจีนเบื้องต้นเกี่ยวกับเทศกาลแขวนโคมแสนดวง บทที่ 3 การประดิษฐ์โคมล้านนา และบทที่ 4 มัคคุเทศก์น้อยนำเที่ยวเทศกาลแขวนโคมแสนดวง และมีระยะเวลาของหลักสูตรอบรม เป็นระยะเวลา 1 เดือน แบ่งเป็นสัปดาห์ละ 2 วัน (วันละ 60 นาที) รวม 480 นาที

ผลการหาค่าความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มีประเด็นหลักในการประเมิน 7 ด้าน คือ ความเหมาะสมของหลักสูตรอบรม หลักการของหลักสูตรอบรม จุดมุ่งหมายของหลักสูตรอบรม โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตรอบรม กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล จากการวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมมีความเหมาะสมเฉลี่ยอยู่ที่ 4.46 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 3.50

ขึ้นไป แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นนั้นมีความเหมาะสมอยู่ในระดับ “เหมาะสมมาก” ซึ่งผ่านตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้

2. ผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้

จากการจัดหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ ให้แก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ชั้นปีที่ 4-6 โรงเรียนเทศบาลจามเทวี จังหวัดลำพูน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวกับเทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูน โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ จากการวิเคราะห์ผลคะแนนพบว่าคะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ที่ 7.16 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 2.34 และคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ที่ 15.84 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 1.93 แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ <0.05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้

หลังจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เสร็จสิ้นการอบรมในหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้แล้วนั้น ได้มีการสำรวจความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรอบรมภาษาจีนฯ ที่จัดทำขึ้น โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ รูปแบบการประเมินความพึงพอใจ 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ แบ่งเนื้อหาคำถามเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้ภาษาจีน 2) ด้านการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ และ 3) ด้านการจัดหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ จากผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในการจัดหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้มากที่สุด ซึ่งมีคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ที่ 4.66 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.49 รองลงมาคือด้านการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ มีคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ที่ 4.64 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.49 และด้านความรู้ภาษาจีนมีคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ที่ 3.89 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.51 โดยคะแนนความพึงพอใจในภาพรวม มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ที่ 4.45 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.50 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมี “ความพึงพอใจมาก” ในการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้

สรุปได้ว่าการใช้หลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ที่ได้จัดทำขึ้น มีผลประสิทธิภาพในการพัฒนาความรู้ภาษาจีนในด้านคำศัพท์และประโยคตามผลการวิจัย ซึ่งสามารถนำไปใช้ในสถานศึกษาในจังหวัดลำพูนได้อย่างเหมาะสม รวมถึงสถานศึกษาในเขตพื้นที่อื่นๆ โดยนำไปประยุกต์ปรับใช้ร่วมกับภูมิปัญญาหรือวัฒนธรรมที่โดดเด่นในท้องถิ่นของตนเอง เพื่อเป็นการเสริมสร้างความรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาจีน หรือในกลุ่มสาระวิชาอื่นๆ ให้แก่ผู้เรียนในพื้นที่

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง “การจัดการเรียนรู้ภาษาจีนบนฐานวัฒนธรรมท้องถิ่น สำหรับนักเรียนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองลำพูน” สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. หลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ เป็นหลักสูตรอบรมที่บูรณาการเนื้อหาสาระโดยใช้เทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูนเข้ากับความรู้ภาษาจีน แบ่งเป็น 4 บทเรียน ได้แก่ บทที่ 1 ประวัติความเป็นมาของเทศกาลแขวนโคมแสนดวง บทที่ 2 คำศัพท์และบทสนทนาภาษาจีนเบื้องต้นเกี่ยวกับเทศกาลแขวนโคมแสนดวง บทที่ 3 การประดิษฐ์โคมล้านนา และบทที่ 4 มัคคุเทศก์น้อยนำเที่ยวเทศกาลแขวนโคมแสนดวง โดยใช้หลักแนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนท้องถิ่นเป็นฐานการเรียนรู้ (Community Based Learning: CBL) ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ ผักผ่อนทักษะทางภาษาจีนผ่านวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัดลำพูน สอดคล้องกับ วิทยากร เชียงกุล (2550) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติงานจากสถานการณ์จริงของชุมชน หรือจากการเรียนรู้จากชุมชน เช่น การไปศึกษาเรื่องประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การทำมาหากิน หัตถกรรม จากบุคคลและองค์กรในชุมชนนอกเหนือจากการเรียนรู้ในห้องเรียน

ทั้งนี้หลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ได้ดำเนินการจัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบขั้นตอน ตั้งแต่การสืบค้นข้อมูลจากเอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำหรือพัฒนาหลักสูตรอบรมโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นฐานการเรียนรู้ ลงพื้นที่โรงเรียนเพื่อดำเนินการศึกษาหลักสูตรภาษาจีน ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมา ความสำคัญของเทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูน ลงพื้นที่ชุมชนท้องถิ่นเพื่อศึกษาเรียนรู้การประดิษฐ์โคมแสนดวง ขั้นตอนพิธีการแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูน จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาเพื่อกำหนดรูปแบบ ออกแบบหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ พร้อมจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ จากนั้นจึงดำเนินการจัดอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ และประเมินผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนของนักเรียนที่เข้าอบรม สอดคล้องกับ ประยูร บุญใช้ และ ภูมิพงษ์ จอมหงษ์พิพัฒน์ (2558) กล่าวว่า กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นเป็นฐาน ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตร 2) วิเคราะห์แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น 3) กำหนดรูปแบบวิธีการบูรณาการ 4) ออกแบบหน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งการเรียนรู้ในท้องถิ่นเป็นฐาน 5) ออกแบบการจัดการเรียนรู้ 6) ดำเนินการจัดการเรียนรู้ และ 7) ประเมินผลการเรียนรู้

และหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ได้ผ่านกระบวนการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมก่อนการนำไปใช้ ในรูปแบบการประเมินค่าความเหมาะสมแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ และใช้เกณฑ์แปลผลเทียบระดับคะแนนเฉลี่ย ตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981) จากผู้เชี่ยวชาญ โดยมีผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมอยู่ในระดับ “เหมาะสมมาก” จากการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรอบรมนั้นมีส่วนช่วยในการปรับปรุงแก้ไข

ข้อบกพร่องที่พบในหลักสูตรอบรม เพื่อให้หลักสูตรอบรมที่จัดทำขึ้นนั้นมีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ สอดคล้องกับ บุญชม ศรีสะอาด (2546) และ บุญเลี้ยง ทุมทอง (2554) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรเป็นกระบวนการในการพิจารณาเปรียบเทียบและตัดสินเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ในหลักสูตรถึงความสัมพันธ์เกี่ยวข้อง ความสอดคล้อง ความมุ่งหวัง และการนำไปปฏิบัติ เพื่อนำข้อมูลจากการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขให้หลักสูตรมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคในเรื่องเทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ระดับ <0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนท้องถิ่นเป็นฐานการเรียนรู้ (Community Based Learning: CBL) นั้น ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาจีนจากสิ่งแวดล้อม ภูมิปัญญา ประเพณี วัฒนธรรมที่เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในชุมชนท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและเป็นวิถีชีวิตของผู้เรียนที่มีความคุ้นเคยอยู่แล้ว สอดคล้องกับ วิทยากร เชียงกุล (2550) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงของแหล่งชุมชน หรือการเรียนรู้จากแหล่งชุมชนจริง อีกทั้งการได้เรียนรู้ภาษาจีนผ่านการลงมือปฏิบัติงานในสภาพแวดล้อมจริงที่คุ้นเคยนั้น ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนความรู้ด้านคำศัพท์และประโยคผ่านทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และการสื่อสารภาษาจีนในเนื้อหาเรื่องเทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาจีนในด้านคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวกับเทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูนได้อย่างรวดเร็ว รวมถึงมีความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง สอดคล้องกับ ประยูร บุญใช้ และ ภูมิพงษ์ จอมหงษ์พิพัฒน์ (2558) ที่ได้ศึกษา การวิจัยและการพัฒนาการจัดการกระบวนการเรียนรู้โดยใช้แหล่งท้องถิ่นเป็นฐาน พบว่า ผู้เข้าร่วมการอบรมตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้น มีความรู้ ความเข้าใจ ในการจัดการกระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นเป็นฐานผ่านเกณฑ์การประเมิน เช่นเดียวกับ สุปรียา ไม้ล้อม (2562) ที่ได้ศึกษา รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเมืองเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการจัดการสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน จึงเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้สังคม สิ่งแวดล้อม ภูมิปัญญา หรือวัฒนธรรมท้องถิ่นที่อยู่ใกล้ตัวเข้ามามีบทบาท มีส่วนร่วมในเนื้อหาสาระการเรียนรู้ นั้น เป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ เนื่องด้วยสิ่งเหล่านี้ถือเป็นรากฐานของการดำรงชีวิตและเป็นสิ่งที่อยู่รอบตัว จึงทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเข้าใจลึกซึ้ง และเกิดประสิทธิผลในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

3. ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ในระดับ “พึงพอใจมาก” ซึ่งมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ที่ 4.45 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ ในเรื่องเทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูน ทั้งในด้านความรู้ภาษาจีน ด้านการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ และด้านการจัดหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ เนื่องจากหลักสูตรอบรมภาษาจีนที่จัดทำขึ้นได้มีการบูรณาการหลอมรวมความรู้ด้านภาษาจีนเข้ากับเนื้อหาสาระเรื่อง

เทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูน ซึ่งเป็นวัฒนธรรมวิถีประเพณีของพื้นที่จังหวัดลำพูนที่มีความคุ้นเคยและใกล้ชิดกับผู้เรียนเป็นอย่างดี ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในเนื้อหาสาระของหลักสูตรอบรมภาษาจีนแบบบูรณาการกับชุมชนท้องถิ่น สอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2557) กล่าวว่า การบูรณาการเป็นการนำเนื้อหาสาระที่มีความเกี่ยวข้องกันมาสัมพันธ์ให้เป็นเรื่องเดียวกัน และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในลักษณะที่เป็นองค์รวม และสามารถนำความรู้ความเข้าใจไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ และฉันทูทอง (2551) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ คือ การนำสาระการเรียนรู้ (Subject Matter) และกระบวนการเรียนรู้ (Method) ของศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ ในแต่ละระดับการศึกษาที่สอดคล้องกัน สัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน มาประสาน หลอมรวม เชื่อมโยงเข้าด้วยกันจนมีความสมบูรณ์ครบถ้วนในตัวเอง อีกทั้งหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ มีการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนที่สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนในชุมชนท้องถิ่น และมีความความน่าสนใจจากการเชื่อมโยงเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาจีนเข้ากับเรื่องราววัฒนธรรมท้องถิ่น ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายที่ได้ลงมือปฏิบัติจริงในสภาพแวดล้อมจริงของชุมชนท้องถิ่น ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสุขในการลงมือปฏิบัติเรียนรู้ เกิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ สอดคล้องกับ ศรีวรรณ ฉัตรสุริยวงศ์ และ มาเรียม นิลพันธุ์ (2559) ที่ได้ศึกษา กระบวนทัศน์การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา พบว่า หลังเรียนตามกระบวนทัศน์การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกระบวนทัศน์การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐานอยู่ในระดับมาก และ ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ (2561) ที่ได้ศึกษา การพัฒนารูปแบบการจัดการความรู้โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นผ่านชุมชนการเรียนรู้เสมือนจริงสำหรับการจัดการเรียนการสอนระดับประถมศึกษาในเขตภาคกลางตอนล่าง พบว่า รูปแบบการจัดการความรู้โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นผ่านชุมชนการเรียนรู้เสมือนจริงได้นั้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการเรียนรู้ รวมถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นที่คัดสรรมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นเรื่องในท้องถิ่นที่มีความใกล้ตัวกับนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียนในเนื้อหาสาระเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ครูนำมาใช้สอน

จากการศึกษาวิจัย “การจัดทำหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้” โดยใช้เทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูน มาเป็นเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ได้ใช้หลักแนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุมชนท้องถิ่นเป็นเป็นฐานการเรียนรู้ (Community Based Learning: CBL) ซึ่งมีกระบวนการจัดทำหลักสูตรอบรมอย่างเป็นระบบขั้นตอน อาทิ การสืบค้นข้อมูล การลงพื้นที่ การวิเคราะห์ผล การกำหนดรูปแบบออกแบบ การตรวจความเหมาะสมของหลักสูตรและการปรับปรุงแก้ไข จึงทำให้ได้หลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมในระดับมาก และสามารถนำไปจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนในชุมชนท้องถิ่นในจังหวัดลำพูนได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ถือเป็นการนำองค์ความรู้ในท้องถิ่นมาเชื่อมโยงกับทักษะทางภาษาจีน ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาจีนจากสิ่งแวดล้อม ภูมิปัญญา ประเพณี วัฒนธรรมที่มีอยู่ในชุมชนท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว เป็นวิถีชีวิตที่ผู้เรียนมีความคุ้นเคย ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและตั้งใจเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิด

การเรียนรู้ภาษาจีนที่ได้อย่างรวดเร็ว โดยสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและสามารถใช้ประโยคภาษาจีนในการพูดสื่อสารเกี่ยวกับเทศกาลแขวนโคมแสนดวงของจังหวัดลำพูนได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้ที่จะนำแนวทางของหลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูนเป็นฐานการเรียนรู้ไปใช้นั้น ควรต้องมีการศึกษาบริบทของชุมชนท้องถิ่นนั้นๆ และควรติดต่อประสานงานเพื่อสร้างความเข้าใจกับหน่วยงานต่างๆ ในชุมชนท้องถิ่นก่อนลงพื้นที่ปฏิบัติจริง

1.2 หลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูน เป็นการบูรณาการความรู้ด้านภาษาจีนเข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งสามารถนำไปใช้บูรณาการในศาสตร์สาระการเรียนรู้อื่นๆ ได้ ขึ้นอยู่กับความสอดคล้องเหมาะสม

1.3 หลักสูตรอบรมภาษาจีนโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นของจังหวัดลำพูน เหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาจีน ผ่านการเรียนรู้ภาษาจีนมาแล้ว เนื่องการเป็นการเรียนรู้ภาษาจีนในด้านคำศัพท์และรูปประโยคที่เป็นศัพท์เฉพาะ แต่ในกรณีที่ต้องการดำเนินการจัดอบรมให้แก่ผู้ที่ไม่มีความรู้พื้นฐานด้านภาษาจีน ควรมีการเพิ่มกิจกรรมปรับพื้นฐานภาษาจีนก่อน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการดำเนินการติดตามผลสัมฤทธิ์ความรู้ภาษาจีนด้านคำศัพท์และประโยคของผู้เข้าอบรมหลังจากเสร็จสิ้นการอบรม เพื่อสำรวจความคงทนในการเรียนรู้จากรูปแบบการอบรมโดยใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นฐานการเรียนรู้

2.2 ควรมีการสำรวจความต้องการของผู้เข้าอบรมถึงความสนใจในหัวข้อการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมภูมิปัญญา ชุมชนท้องถิ่นที่ตนเองต้องการศึกษาเรียนรู้

2.3 ควรขยายระยะเวลาในการจัดอบรม เพื่อให้ผู้เข้าร่วมอบรมได้เรียนรู้เนื้อหาสาระได้ลึกซึ้งขึ้น และได้ลงมือปฏิบัติมากขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหัวข้อและเนื้อหาสาระที่นำมาบูรณาการ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2566, 23 มกราคม). สถิตินักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทย

ปี 2565. สืบค้นจาก <https://www.mots.go.th/news/category/659>

กองความสัมพันธ์กับคู่เจรจาและองค์กรระหว่างประเทศ กรมอาเซียน. (2560). **กรอบความร่วมมืออาเซียน+3**

(จีน ญี่ปุ่น และสาธารณรัฐเกาหลี). สืบค้นจาก http://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/ac/ewtdl_link.php?nid=140&filename=aseanoutside2

ฉันท ชาติทอง. (2551). **การออกแบบการสอนและบูรณาการ (พิมพ์ครั้งที่ 1)**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- จังหวัดลำพูน. (2562, 15 ตุลาคม). วิสัยทัศน์จังหวัดลำพูน. สืบค้นจาก <http://www.lamphun.go.th/th/Information/service/7/南奔府愿景>
- ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการความรู้โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นผ่านชุมชนการเรียนรู้เสมือนจริงสำหรับการจัดการเรียนการสอนระดับประถมศึกษาในเขตภาคกลางตอนล่าง (รายงานผลการวิจัย). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ทิตินา แคมมณี. (2557). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2554). การพัฒนาหลักสูตร (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประยูร บุญใช้ และ ภูมิพงษ์ จอมหงษ์พิพัฒน์. (2558). การวิจัยและพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นเป็นฐาน สำหรับสถานศึกษาในชุมชนรอบหนองหาร จังหวัดสกลนคร. วารสารบัณฑิตศึกษา, 12(58), 185-194.
- พยุง ใบแย้ม, พนม พงษ์ไพบูลย์, และ กรณ์ยพล วิวรรณมงคล. (2558). การพัฒนารูปแบบการใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นที่เหมาะสมเพื่อการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา. วารสารสารสนเทศ, 14(1), 24-34.
- วิทยากร เชียงกุล. (2550). อธิบายศัพท์สังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สายธาร.
- วิทยาลัยช่างศิลปสุพรรณบุรี. (2556). เทคนิคการเรียนการสอนที่ใช้ชุมชนเป็นฐาน. สืบค้นจาก http://cfasp.bpi.ac.th/ข้อมูลทำ%20web%2056/Km/front-km1_56.1.pdf
- ศรีวรรณ ฉัตรสุริยวงศ์ และ มาเรียม นิลพันธุ์. (2559). กระบวนทัศน์การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 8(1), 183-197.
- สำนักงานนโยบายและทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. (2553). แผนแม่บทและผังแม่บทการอนุรักษ์และพัฒนาบริเวณเมืองเก่าลำพูน. สืบค้นจาก <http://lamphuncity.go.th/wp-content/uploads/2021/09/รายงานฉบับสุดท้าย.pdf>
- สุปรียา ไผ่ล้อม. (2562). รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเมืองเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการจัดการสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2(5) 96-111.
- องค์การบริหารส่วนจังหวัดลำพูน. (2565, 26 ธันวาคม). อบจ.ลำพูน นิทัศน์. สืบค้นจาก www.lamphunpao.go.th/อบจ-ลำพูน-จัดใหญ่โครงการ
- Best, J. W. (1981). *Research in Education* (4th ed.). New Jersey: Prentice Hall.